

Sedemdeset-letnica zahvale dedku in babici

Najprej se vam predstaviva:
sva Gabrijel in Matjaž pa Nemanič se piševa.

Pod južnim križem, onkraj oceana,
v Argentini daljni sva doma.

Ob vznožju Akonkagve, tam v Mendozi sončni,
sva rodila se oba.

Nekoč vprašala sva babico in dedka;
Zakaj drugače govorita in navade druge imata,
zakaj v jeziku svojem naju peti in moliti sta učila,
slovenskega duha sta nama v dušo vcepila.

Babica otožno je odgovorila;
Midva sva se drugje rodila,
v prelepem kraju, kjer šumeči so gozdovi,
širna polja in gore.

SLOVENIJA, deželi tej prelepi je ime.
Tam sva živela v skromni hišici domači
s starši, sestrami in brati,
delali, molili, peli in igrali se na trati.

Potem pa dedek je nadaljeval:
Nekoč prišli so črni k nam oblaki,
čudne misli, vojska in umori;
delati, moliti, sanjati že več bilo ni varno.
Brez svobode, brez miru
domača zemlja v krute roke je bila zajeta.
Zato smo zapustili vse: hišo in domačo zemljo,
da še vera in svoboda ne bila bi nam odvzeta.

Čez mejo šla sva v sosednje kraje,
pa z nama tudi znanci in rojaki.
vsi upali smo, da samo za nekaj časa,
da odstranili bi se črni ti oblaki.

A iz teh sanj se kmalu smo zbudili,
ker na naš dom se nismo nikdar več vrnili.
Kam? Kako? Saj praznih rok smo vsi bili.
Smo vdani Bogu in Mariji se varstvo izročili,
nato tako se odločili:

Na dolgo pot v Argentino se podali
in s potniško se ladjo odpeljali.

Tu ni bil dom, samo tujina,
a od Boga bogato obdarovana.

Brez vsega, a v tem novem svetu začeli znova smo živeti,
ker bili gostoljubno smo sprejeti.

Kar prišlo rojakov nas je v Argentino,
želeli smo ohraniti v srcu svojo domovino.
Zato zgradili slovenske skupne smo domove,
kjer govorili, peli in molili smo po naše.

Imenovali so nas tujci a spoštovali so navade naše.
Čeprav bilo je rez težko, le ni bilo nam vse odvzeto:
Brezjanska Mati božja nas spremljala vez čas je vneto,
nikdar ni zapustila nas brez varstva.
Nam sedemdeset let kazala pot je in krepila,
nam našo vero, čast, svobodo ohranila.

Prekinila sva dedka in vprašal:
Kakšno čast? kakšno svobodo?

Brez pomisleka je odgovoril:
Čast je naš ponos, da mi smo, in vidva Slovenca,
da ljubimo Slovenijo goreče
še po toliko preteklih let, čeprav na tujih tleh.
Svobodo, da smo vas smeli vzgajati po naše,
v tolažbo in veselje naše.

Slovenije sta dediča, ki nam na silo odvzeta je bila.

Zaupajta v Marijo in Boga,
slovenske pa kulture ne zavržita,
ker bogatejša sta vidva,
ki v sebi dve kulturi nosita.

Sedaj sva tu, da v živo vidiva
čudovito to Slovenijo,
ki tako je očarala dedka i babico.
V sanjah še vedno gledata zlata polja,
šumeče gozdove, hribe visoke, doline zelene,
reke in jezera, bujne rastline,
skrite stezice, ki v svobodi sta jih tolikokrat prehodila
in sedemdeset let v srcu ohranila.

Vse to in še več hočeva spoznati
Ker želiva po slovenski zemlji potovati
in ko se bova nazaj vrnila
bova dedku in babici govorila:
Hvala, da sta naju o vsem tem poučila!
Takšna je najina zgodba ta,
ki v srcu nikoli ne bo pozabljena.

Čeprav sva rojena Argentinca,
bova po krvi in duhu do smrti Slovenca.

Takole sta se predstavila Gabrijel in Matjaž Nemanič letos ob obisku Slovenije, ko sta se udeležila slovenske poletne šole.